

Fala kvinnor och krigiska spermier

Om ungarna kom med storken skulle feministerna ro hem spelet. Men barn produceras av *mucho macho* spermier, konstaterar Svante Folin.

Sofistikerade intellektuella är väl medvetna om att köns-tillhörighet är en ren sinkadus. Inte bara könsroller – blått för pojkar och skårt för flickor – är godtyckligt kulturbetingade, även de primära, biologiska könen penis och vagina är sociala konstruktioner. Vi har indoktrinerats till att tro att det finns något därnere men det är inbillning. Så lyder senaste nytt från feministvetenskapen.

Biologi

Robin Baker, Mart Bellis
Human Sperm Competition: Copulation, Masturbation, and Infidelity
Chapman & Hall, 1995

Robin Baker
Spermkriget: Otröhet, sexuella konflikter och sängkammarkrig
Forum, 1997

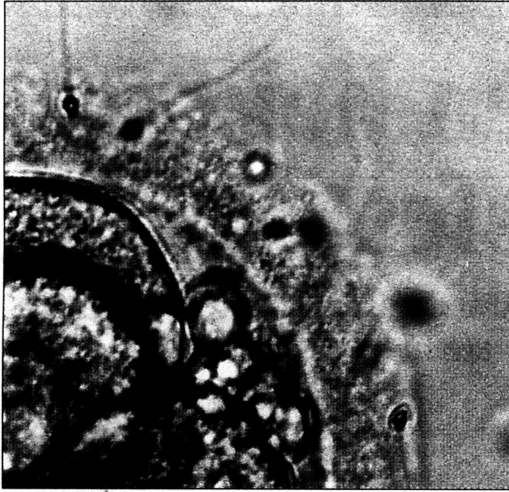
De imaginära könen Kopernikus är filosofiprofessorn Judith Butler. Klentrogna läsare hänvisas till DN:s tredje sida (11 november 1997) och två underströkare i det konservativa sanningsvitnet SvD (7-8 december 1997).

Att från denna nyplatonistiska förfining ramla ner i Liverpool och erätta biologerna Robin Baker och Mart Bellis på lönnlig insamlingsrunda av begagnade kondom-er är något av en chock. Forskarna motiverar sitt skenbart sjukliga intresse för ejakulat med ett intresse för spermernas strategi och taktik. Redan tidigare hade de funnit att rättshannar, som vet att den utvalda honan varit i närheten av andra hannar, ejakulerar dubbelt så mycket som om de hade varit tillsammans med henne hela tiden.

Frånvarande levererar mer

Forskarna övertalade ett antal mänskliga försökspar att ange hur länge de varit ifrån varandra och att donera återföreningsresultatet till vetenskapen. Övantat nog visade sig samma regler gälla för möss och människor. Tänk er två män: Den ene har kontinuerligt varit i närheten av sin partner, den andre har vistats på annan ort under samma tid. När de sedan har samlag kommer den som har varit frånvarande att leverera betydligt fler spermier än den som varit hemma.

Testiklarna hos den frånvarande kompenserar tydligen för risken att partnern skulle kunna ha varit otrogen under det oönskade intervall genom att öka sina insatser i ett eventuellt spermiekrig. Den gamla idén att kärleken ökar med avståndet har därmed givits ett kvantitativt mått. Bakers och Bellis snokande resulterade i flera obehagliga slutsatser, som till exempel att 20 procent av Liverpoolbarnen i vissa områden inte

Olika intressen. Kvinnan producerar få och stora ägg – mannen många och små spermier. Biologins fortplantningskodex är därför att kvinnan bör vara sparsmakad i valet av sexuell partner, medan mannen kan spraya vill omkring sig. Foto: PÅL SOMMELIUS/PRESSSENS BILD

var släkt med sina pappor och att kvinnor hade mycket lättare är att bli gravida med sina älskare än med sina lagviga.

De två forskarnas resultat publicerades 1995 *Human Sperm Competition*. Grundtesen var att människans sexualitet domineras av aktuella och potentiella spermakrig. Dessa uppstår då två eller flera spermieuppsättningar tävlar om att befrukta ett ägg i en kvinna. Enligt denna cyniska biologism skulle kärlekens mysterier ytterst kunna reduceras till könsens sexuella strategier i promiskuösa situationer.

Premissen för Robin Bakers teorier delas av alla biologer, meningen med livet är en och entydig – fortplantning. Allt annat är krusiduller.

Robin Baker, som inte är omedveten om sin forsknings kommersiella potential, har givit ut en populärvetenskaplig version, på svenska *Spermkriget*. Boken består av 36 "pornografiska" tablåer, delvis censurerade av författarens havande hustru, och därpå följande vetenskapliga kommentarer rörande de reproduktionsstrategiska lärdomar man kan dra av exemplet.

Premissen för Bakers teorier delas av alla biologer, meningen med livet är en och entydig – fortplantning. Allt annat är krusiduller. En troende darwinist behöver därav inte slösa tid genom att besöka de 300 000 internetadresser som ger varierande besked rörande *the meaning of life*. Då livets hårdvaluta är fortplantningsresultat, kan vi dra en del slutsatser om våra miljontals förfäder. I varje generation tävlar individerna om att – i form av barn och barnbarn

– pressa in ett maximalt antal "själviska" gener i de nästföljande. Vi stammar alla från en obruten kedja av vinnare, det vill säga spelare som var tillräckligt sexuellt smarta för att ta sig till nästa generations giv. Vi vet med säkerhet att inga av våra föregångare dog med intakt sven- eller jungfrudom. Inte heller torde frekvensen av helgon, transvestiter och exklusivt homosexuella vara påtaglig. Grunden för det hela är att man måste vara två och dessutom av olika kön för att få det hela att fungera.

Stora ägg och små spermier

Könen definieras biologiskt utifrån sina respektive könsceller. Typerna är två: Få, stora och prätiga ägg och små, många opportunistiska spermier. Kvinnan föds med alla sina ägganlag, varav cirka 400 mognar, mannen producerar hundratals miljoner spermier om dagen långt upp i gubbsjukaåldern. Denna diskrepans dikterar könsens olika strategier, som i korthet går ut på att kvinnan är den sällsynta och värdefulla fortplantningsresursen; Hon bör därför vara ytterst sparsmakad (pryd) i sitt val av spermier och spermieproducent, under det att mannen till ringa kostnad kan spraya med spermier i förhoppning om att någon skall nå måltavlan, det vill säga befrukta ett ägg. Detta är krigets orubbliga grundval och anledning till att kejsarinnor inte inrättat ett harem- eller insisterar på *ius primae noctis*-privilegier.

Sexproblemet *an sich* är att hantens och honans optimala fortplantningsstrategi sällan eller aldrig harmonierar. Genomsnittsmänniskan kopulerar 2-3 000 gånger under sin livstid. Kättjan resulterar utan profylax i ett halvdussin barn, vilket betyder flera hundra inseminationer per avkomma – lejonerna sliter ännu hårdare med 3 000. I människans fall förklaras detta slöseri med att varken man eller

kvinnor vet när ägglossning inträffar. Mannen måste därför, om han vill vara säker på faderskapet, vidmakthålla en livskraftig spermiepopulation i kvinnans könsorgan. Kvinnan å sin sida vill av olika skäl hålla mannen i ovisshet om tidpunkten för befruktningen. Grundfakta är:

- 1) Spermier dör efter högst fem dagar inne i kvinnan.
- 2) Spermier behöver ett par dagars uppladdning för att bli maximalt befruktningsskapabla.
- 3) Kvinnans ägg lever bara i 24 timmar.

För spermiearméernas Clausewitz står det därför klart att kvinnan bör insemineras två dagar före ägglossningen, då befruktningens odds är bästa möjliga, en på tre.

Martialiskt perspektiv

Baker betraktar barnalstring ur ett martialiskt snarare än idylliskt perspektiv. En attack börjar med att kvinnan invaderas av 300 miljoner spermier, en blandad skara. Dryt hälften tillhör den eleganta och spänstiga storsimmartypen som man kan se på TV. Resten är mer freakbetonade, små med stora huvuden, flerhövdade, smala, tjocka och puckelrygiga. Kvinnans kön är inget öppet kärl som okritiskt mottar invasionen. Hälften stöts snabbt ut genom en aktiv process, det så kallade återflödet. Slidan är i princip en återvändsgränd, passagen till livmodern består av ett antal extremt trånga kanaler genom cervixslimmet, vilka bara tillåter två spermier i bredd att passera. Kvinnan filtrerar med andra ord befruktningsskandidaterna.

Enligt Baker är risken för kvinnlig otröhet så pass stor att män tvingats utveckla spermiearméer med ett stort antal specialister, kapabla att kriga mot andra mäns spermier. Fyra procent av alla befruktningar sker då två eller flera ejakulat konkurrerar. Det betyder att vi alla har en anfader som under de senaste hundra åren vann ett spermiekrig. "Äggbrytarna" assisteras av spermier som proppar igen cervixkanalerna för att blockera främmande angrepp, deras främsta medhjälpare är mordarspermier, som jagar illegala invandrare och dödar dem genom att injicera den letala giftblandning de bär i huvan. En levnadsglad kvinna som älskat med ett antal män under de senaste dagarna bär ett slagfält i sitt sköte, som får Waterloo att framstå som en söndagspromenad. Baker konstaterar:

Utän spermakrig under människans utveckling skulle män ha ynkliga könsorgan och producera få spermier. Kvinnor skulle inte få orgasm, ingen skulle stöta under samlag, ingen skulle fantasera, ha sexdrömmar eller onanera och vi skulle tycka att det vore nog med samlag ett dussin gånger i livet – vid de få tillfällen när befruktning är möjlig och önskvärd. I så fall hade såväl sex och samhälls som konst och litteratur – hela den mänskliga kulturen och civilisationen – sett helt annorlunda ut.

SVANTE FOLIN

Jubelfest och analfabeter

På mitt skrivbord ligger i början på varje termin brev från studenter som hoppas komma in på någon kurs. De himmelsvida skillnaderna mellan 19-åringar som just har avslutat samma program (det heter ju så numera) och fått samma slubetyg visar vad dagens skola är bäst på: Att konservera klasskillnader.

Breven från stadens finare delar är väl skrivna epistlar från lovan- de nybörjare. Breven från de invandartäta förorterna är ofta obegripliga, även när man tolkar stavning och meningsbyggnad välvilligt. De delar som går att förstå visar dels på desperation, dels på obefintliga insikter om vad universitetsstudier kräver.

Mångkulturalism

kanske betyder att svartskallarna skall bli kvar i sina getton.

Skolan har erbjudit vägen uppåt för underklassens begåvade barn. Under tolv skolår har spelplanen kunnat jämnas till. Så fungerar det alltför sällan idag. Reformerna som skulle ge ett gymnasium för alla har uppenbarligen varit seklets största fiasko på utbildningsområdet, och i grundskolan polisannonser man småbarn för att åntigen få tyst i klassen.

En rad trick har använts för att döja eländet. Först ett suddigt betygssystem, så att skillnader mellan skolorna inte skall synas. Därefter högskolebehörighet även för gymnasieelever som blivit underkända i svenska eller engelska. I år skall motsvarande manöver genomföras för övergången mellan grundskola och gymnasium. På det viset kan analfabeter förklaras till universitetsstudenter. Högskolestyrelsens statistik är så snårig att misslyckandena syns mindre där.

Under tiden ägnar sig det jämlikhetsivrande etablissemanget åt invigning av kulturhuvudstadsrådets jömsigheter. Inget ont i det, egentligen. Om det nu inte vore så att det viktiga systemet för förmedling av kultur och bildning samtidigt tillåts bryta samman. Men fyrvyerkerismällarna och floderna av gratis spänken har gjort festdeltagarna blinda. De kan inte längre se stadens södra och västra förorter.

Berövas skolorna

Honoratiorens talar sig varma för mångkulturalismen medan invandringdomarna från Fitija och Alby berövas de skolor de behöver så mycket mer än advokatdöttrarna från Bromma.

Fast kanske har jag fått alltihop om bakfoten. Mångkulturalism kanske inte kan samsas med allmänna skolor som är bra nog för att lyfta alla elever till samma nivå, oavsett vilka föräldrar de har eller var de bor. Mångkulturalism kanske betyder att svartskallarna skall bli kvar i sina getton. Om även de blir advokater och ingenjörer och flyttar till Bromma så blir det brist på rätt slags svartskallar, som i AMS-språnade mångkulturella danstrupper kan förgylla nästa jubelfest.

KLAS ÖSTMAN